

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. H., „X“**, zastoupeného JUDr. Jiřím Všeckou, advokátem se sídlem Orlická 163, Hradec Králové, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 4.6.2010, č.j. 5338/10-1500-506476,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původně žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 4.6.2010, č.j. 5338/10-1500-506476, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně ze dne 1.12.2009, č.j. 126488/09/178960501459, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o vrácení přeplatku na dani z nemovitostí podaná dne 29.9.2009. Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvoinstančního rozhodnutí.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem.

Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona

o finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce v žalobě popsal průběh řízení před správcem daně týkající se eventuelního přeplatku na dani z nemovitostí, o jehož vrácení žalobce žádal současně s podáním reklamace proti rozhodnutí správce daně o převedení přeplatku na dani z nemovitostí na úhradu nedoplatku daně z příjmů fyzických osob ze dne 13.8.2009, č.j. 97920/09/178960505355. Uvedeným rozhodnutím o převedení přeplatku bylo rozhodnuto, že se převádí přeplatek ve výši 6 678,- Kč na dani z nemovitostí, vykázány ke dni 13.8.2009, na úhradu nedoplatku na dani z příjmu fyzických osob vykazanému k témuž dni. Žalobce uvedené rozhodnutí napadl reklamací, která byla zamítnuta rozhodnutím Finančního úřadu v Děčíně ze dne 20.10.2009, č.j. 110947/09/178960505355, které nabylo právní moci dne 23.10.2009. Následně správce daně rozhodnutím ze dne 1.12.2009 rozhodl o žádosti žalobce o vrácení přeplatku, kterou žalobce uplatnil současně s podáním výše uvedené reklamace. Důvodem zamítnutí žádosti žalobce o vrácení přeplatku byla dle správce daně skutečnost, že na žalobcově osobním účtu daně z nemovitostí nebyl ke dni podání žádosti evidován vratitelný přeplatek a nevznikl ani ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti. O odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalobce v žalobě uvedl, že pro odůvodnění a uvedení žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odkazuje i na obsah a důvody obsažené ve výše citované reklamaci.

Žalobce dále nesouhlasí s postupem daňových orgánů a namítá, že předpokladem postupu správce daně je současné splnění tří předpokladů, a to, že existuje vratitelný přeplatek na jednom druhu daně a současně existuje nedoplatek na jiné dani, a to současně ke dni vzniku vratitelného přeplatku. Žalobce trvá na tom, že žádný z uvedených předpokladů v daném případě nebyl splněn.

Žalobce zdůrazňuje, že není na libovůli správce daně, kterým dnem zachází s přeplatkem na dani. Přeplatek se s nedoplatkem musí nutně potkat, aby bylo dáno oprávnění k postupu, který žalovaný využil. Nelze tedy dle žalobce vykázat přeplatek ke dni 13.8.2009, který ve skutečnosti vznikl 10.6.2009 (či v tomtéž okamžiku mohl vzniknout), a převést jej k témuž dni vykazanému nedoplatku na jiné dani, o kterém není zřetelné, zda existoval k okamžiku vzniku přeplatku na jiné dani (zde k 10.6.2009).

Rovněž důrazně namítá, že neexistuje daňový nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob, na který by mohl být domnělý přeplatek převeden. Správce daně sice eviduje u žalobce dluh na daňových povinnostech na dani z příjmů fyzických osob za různá zdaňovací období, ale nijak nepřihlíží k závěrům Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11.2.2009, sp. zn. 15 Ca 89/2008, kde je výslovně uvedeno, že došlo k promlčení nároku vybrat a vymáhat daň z příjmů fyzických osob, která byla žalobci uložena dodatečnými platebními výměry ze dne 7.5.1997, č.j. 39536897/1789912/3397, za zdaňovací období roku 1994 ve výši 519 792,- Kč a č.j. 39672/97/1789912/3397, za zdaňovací období roku 1995 ve výši 2 986 803,- Kč. Žalobce se promlčení dovolal a toto právo se promlčelo uplynutím dne 31.12.2003. Žalobce trvá na tom, že účinky uplatněné námitky promlčení nastávají zpětně k okamžiku, kdy došlo k marnému uplynutí promlčecí lhůty a nikoli pouze do budoucna od okamžiku uplatnění námitky promlčení. Trvá na tom, že platba daně není, se zřetelem k jejímu charakteru veřejnoprávní dávky, platbou dobrovolnou, a tedy je vyloučena aplikace ryze soukromoprávního postupu. Promlčení je právní skutečností. Trvá na tom, že námitku promlčení nelze vznést jinak než v řízení, kterého je žalobce účasten, avšak že účinky promlčení nastávají k okamžiku, kdy se právo promlčelo, bez ohledu na to, kdy se později žalobce promlčení dovolal. Jestliže správce daně platby daní na aktuální daňové povinnosti,

za období od okamžiku vzniku promlčení do okamžiku uplatnění námitky promlčení použil jako dobrovolná plnění na daňové povinnosti, u kterých promlčení nastalo, jednal tak dle žalobce v rozporu s právem a nezákonně. Takto postupoval nesprávně, jak co se týče jistiny aktuálních daní, tak i jejich příslušenství, které eviduje nyní k nezaplaceným daním, které se jeví jako nezaplacené jen v důsledku nezákonného postupu použití plateb na promlčené daňové pohledávky. Žalobce tedy trvá na tom, že neexistuje nedoplatek na jistinu daní a jejich příslušenství, na který by bylo možné přeplatek na dani převést postupem podle § 64 odst. 2 daňového řádu.

Dále žalobce výslovně namítá, že nedošlo v daném případě ani ke vzniku přeplatku na dani z nemovitostí. Podle § 15 odst. 1 písm. b) zák. č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí (dále jen „daň z nemovitostí“), je daň z nemovitostí splatná ve dvou stejných splátkách, a to nejpozději do 31. května a do 30. listopadu běžného zdaňovacího období. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení lze do 31. května běžného zdaňovacího období daň z nemovitostí zaplatit najednou při vyšší částce než 5 000,- Kč. Této možnosti žalobce nevyužil. Trvá však na tom, že z celkové daňové povinnosti na dani z nemovitostí za rok 2009 ve výši 13 355,- Kč uhradil první splátku do 31. května ve výši 6 677,- Kč opožděně a druhou splátku daně z nemovitostí ve výši 6 678,- Kč (která je předmětem tohoto řízení) ve lhůtě právním předpisem vymezené, tedy v období od 1. června běžného roku do 30. listopadu téhož roku. Uvedená částka, vzhledem k jejímu zaplacení na daň z nemovitostí ve splatnosti daně, není přeplatkem splatné daně ve smyslu § 64 odst. 1 daňového řádu, o kterém by bylo možno rozhodovat postupem dle § 64 odst. 2 daňového řádu. Žalobce namítá, že s jeho platbou bylo zacházeno jako s přeplatkem, ačkoliv přeplatkem není a žalobce je tak vystaven důsledkům prodloužení za situace, kdy ve lhůtě pro podání správní žaloby se postupem žalovaného brání. Poukazuje rovněž na skutečnost, že o domnělém přeplatku a reklamaci bylo rozhodováno ještě ve lhůtě splatnosti druhé splátky daně z nemovitostí a správce daně tak použil platbu na splatnou daň k úhradě jiné daně.

Původní žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Původní žalovaný uvedl, že žaloba neobsahuje nová tvrzení žalovaného či nové skutečnosti, které by nebyly obsaženy v žalobcem podaném odvolání proti rozhodnutí správce daně. Původní žalovaný zdůraznil, že v žalobou napadeném rozhodnutí je uveden podrobný popis skutkového i právního stavu i veškeré právní úvahy, které původního žalovaného vedly k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že se řádně zabýval všemi námitkami vznesenými žalobcem v odvolání a odpovídajícím způsobem se s nimi vypořádal. Uvedl, že se vypořádal i s námitkami, které žalobce v odvolání vznesl bez další konkretizace pouhým odkazem na obsah reklamace. Původní žalovaný se dále plně odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále původní žalovaný poukázal na skutečnost, že žaloba dle jeho názoru nesplňuje požadavky uvedené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. v důsledku provedení pouhého odkazu na obsah reklamace pro „odůvodnění a uvedení žalobních bodů“. Původní žalovaný zdůraznil, že v této části žaloby žalobce nedostal povinnosti důvody nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést. Navíc žalobní body musejí dle původního žalovaného obsahovat právní a skutkové důvody nezákonnosti právě toho rozhodnutí, proti němuž žaloba směřuje.

Původní žalovaný trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí není nezákonné a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Dodal, že jeho věcná argumentace vychází z argumentace uplatněné v reklamaci týkající se převodu domnělého přeplatku na daň z nemovitostí na daň z příjmů fyzických osob. Poukázal rovněž na skutečnost, že v rozsudku ze dne 14.3.2012, č.j. 15 Ca 171/2009-38, který byl vydán v obdobné věci, dovodil soud nepřezkoumatelnost rozhodnutí daňového orgánu. V souvislosti s tím vznesl námitku nepřezkoumatelnosti i v daném případě.

Zdůraznil, že pokud správce daně rozhodne, že existuje určitý přeplatek na dani později, než jej převede na určitý daňový nedoplatek, posunuje tím použití přeplatku do doby, kdy je přeplatek vratitelný. V případě žalobce tomu tak dle jeho názoru bylo a mělo dojít k vrácení žalobcova přeplatku na příslušný účet daně z nemovitostí, na který byl původně hrazen. Trvá na tom, že žalovaným tvrzené daňové nedoplatky neexistují. Domnělý přeplatek měl být vrácen na základě žalobcovi žádosti o vrácení přeplatku na účet daně z nemovitostí.

Žalovaný se z jednání písemně omluvil a výslovně uvedl, že souhlasí s jednáním v jeho přítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ačkoli tato námitka byla právním zástupcem žalobce vznesena až při jednání před soudem po uplynutí lhůty pro podání žaloby, ve které je nutno dle § 71 odst. 2 s.ř.s. specifikovat žalobní body, soud se touto námitkou zabýval. Tato námitka se totiž týká jedné ze skutečností, kterou soud zkoumá z úřední povinnosti i mimo rozsah v žalobě uplatněných žalobních bodů. Po zevrubném přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že je plně přezkoumatelné. Proto mohl soud přistoupit k meritornímu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále se soud zabýval otázkou, zda podaná žaloba obsahuje řádně specifikované a dostatečně určité žalobní body. V tomto bodě dospěl soud k závěru, že žaloba je zcela jednoznačně projednatelná a samotná žaloba obsahuje řadu žalobních bodů, které jsou zcela postačujícím způsobem specifikovány a obsahují právní argumentaci, ze které je jednoznačně patrné, z jakých důvodů se žalobce domnívá, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné. V tomto směru tedy shledal soud poznámku původního žalovaného jako zcela nepřiléhavou.

Na tomto místě však soud poznamenává, že zcela jiná je otázka právní relevance žalobcem uplatněných námitek. Námitky uplatněné žalobcem v dané žalobě jsou zcela totožné s námitkami, které uplatnil ve své žalobě směřující proti již výše specifikovanému

rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně ze dne 20.10.2009 o reklamaci proti rozhodnutí o převedení přeplatku z daně z nemovitostí na nedoplatek daně z příjmů fyzických osob. Je ovšem třeba zdůraznit, že předmět řízení, v rámci něhož bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, je odlišný od předmětu řízení, v němž bylo rozhodováno o žalobcově reklamaci proti rozhodnutí o převedení přeplatku. Veškeré námitky žalobce se vztahují ke skutečnosti, že správce daně nemohl v souladu se zákonem provést převedení přeplatku na dani z nemovitostí na nedoplatek daně z příjmů fyzických osob. Tato skutečnost však nebyla předmětem řízení, v němž bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Předmětem řízení, v němž bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, je výhradně otázka, zda v době podání žádosti o vrácení přeplatku existoval vratitelný přeplatek, či zda vznikl ve lhůtě 60 dnů od podání žádosti.

V § 64 odst. 4 daňového řádu je mimo jiné uvedeno, že požádá-li daňový dlužník o vrácení přeplatku, přeplatek se vrátí, činí-li více než 50 Kč a nemá-li současně daňový dlužník nedoplatek na jiné dani u téhož správce daně, nebo neuplatnil-li podle odstavce 2 požadavek na úhradu nedoplatku jiný správce daně, a to do třiceti dnů od doručení žádosti, pokud zvláštní předpis nestanoví jinak. Nemá-li daňový dlužník ke dni podání žádosti u správce daně vratitelný přeplatek, běží lhůta pro jeho vrácení až ode dne následujícího po jeho vzniku, pokud se tak stane nejdéle do šedesáti dnů ode dne podání žádosti. Nevznikne-li do této lhůty vratitelný přeplatek, žádost se zamítne. Jednoznačně z uvedeného vyplývá, že nutnou podmínkou pro vrácení přeplatku na dani je skutečnost, že není u správce daně evidován rovněž nedoplatek na dani jiné. Musí se tedy jednat o tzv. vratitelný přeplatek.

Z citované právní úpravy jednoznačně vyplývá, že žádosti o vrácení přeplatku dle § 64 daňového řádu se daňový subjekt domáhá vrácení plnění od správce daně přímo do jeho vlastnictví. Dle uvedeného ustanovení se nelze domáhat vrácení sporného přeplatku na účet daně, na níž ji daňový subjekt původně uhradil. K dosažení takového „vrácení platby na správný účet daně“ slouží zcela jiný právní institut, a to reklamace dle § 53 daňového řádu.

Vzhledem k charakteru žalobou napadeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o žádosti žalobce dle § 64 daňového řádu o vrácení vratitelného přeplatku, se dále soud zabýval žalobními námitkami právě ve vztahu k otázce existence vratitelného přeplatku a ve vztahu k případné povinnosti daňových orgánů takový vratitelný přeplatek vrátit žalobci.

Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá a mezi účastníky je nesporné, že žalobce požádal o vrácení přeplatku současně v jedné listině s podáním reklamace proti rozhodnutí o přeplatku, jímž se přeplatek na dani z nemovitostí vykázaný ke dni 13.8.2009 ve výši 6 678,- Kč převedl na nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob. Správce daně dle názoru soudu zcela správně v daném případě o žádosti o přeplatku rozhodl až po pravomocném ukončení řízení o reklamaci. Rozhodnutím ze dne 20.10.2009, č.j. 110947/09/178960505355, byla žalobcova reklamace zamítnuta. V daném konkrétním případě tedy správce daně při rozhodování o žádosti o přeplatku rozhodoval na základě pravomocného rozhodnutí o reklamaci, v rámci kterého měl jako předběžnou otázku vyřešeno, že ke dni podání žádosti o vrácení přeplatku a ani 60 dnů poté nebyl u správce daně evidován u žalobce vratitelný přeplatek.

Na tomto místě soud poznamenává, že rozhodnutí správce daně o reklamaci ze dne 20.10.2009, č.j. 110947/09/178960505355, bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14.3.2012, č.j. 15 Ca 171/2009-38, pro vady řízení. Tato skutečnost však nemá pro posouzení dané věci žádnou relevanci, neboť soud v rámci přezkumu správních rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době rozhodování správce daně o žádosti o vrácení přeplatku bylo rozhodnutí o reklamaci pravomocné a vykonatelné. Zcela správně tedy dle

názoru soudu daňové orgány z tohoto rozhodnutí vycházely při posouzení žalobcovy žádosti o vrácení přeplatku.

K samotné otázce existence vratitelného přeplatku v rozhodném období soud konstatuje, že z obsahu správního spisu (zejména z rozhodnutí o reklamaci ze dne 20.10.2009, č.j. 110947/09/178960505355, a z přehledů stavů osobních daňových účtů žalobce) jednoznačně vyplývá, že správce daně v rozhodném období u žalobce skutečně neevidoval vratitelný přeplatek, a proto postupoval dle soudu správně, pokud zamítl žalobcovu žádost o vrácení přeplatku.

Ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí, jímž bylo rozhodováno o odvolání proti zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku, je dle soudu zcela nepřiléhavá námitka žalobce, že vůbec nedošlo ke vzniku přeplatku na dani z nemovitostí. Tato námitka si evidentně protiče s vůlí žalobce domoci se vydání přeplatku na dani z nemovitostí, čehož se domáhá žalobce podanou žalobou. Tato námitka zřejmě vyplývá z mylného názoru žalobce, že postupem dle § 64 daňového řádu se lze domáhat „vrácení platby daně na správný účet“. Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako pro dané soudní řízení jako zcela právně irelevantní.

Rovněž námitky týkající se evidence daně z příjmů fyzických osob, ve které žalobce argumentuje, že nemá na uvedené dani žádný nedoplatek, na který by mohl být případný přeplatek převeden, vyhodnotil soud jako v daném konkrétním řízení jako zcela nepříhodné, neboť v plném rozsahu směřují svojí podstatou proti rozhodnutí o reklamaci proti převedení přeplatku na dani z nemovitostí na nedoplatek daně z příjmů fyzických osob.

Pro úplnost soud poznamenává, že uvedenými námitkami dotýkajícími se otázky správného evidování plateb na daň z příjmů fyzických osob v souvislosti s uplatněním námitky promlčení ze strany žalobce se soud již zabýval v rozsudku ze dne 25.4.2012, č.j. 15 Af 5/2010-78, ve kterém soud dospěl k následujícím závěrům.

Správce daně vydal dne 7.5.1997 dodatečný výměr č.j. 39536/97/178912/3397, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1994 ve výši 519 792,- Kč a dodatečný platební výměr č.j. 39672/97/178912/3397, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1995 ve výši 2 986 803,- Kč. Obě rozhodnutí nabyla právní moci dne 14.7.1997. Žalobce dne 27.11.2006 uplatnil námitku promlčení vztahující se k dodatečně doměřené dani z příjmů za zdaňovací období roku 1994 a 1995. Ve věci promlčení daňové pohledávky se již vyslovil zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 11.2.2009, č.j. 15 Ca 89/2008-43, ve kterém dospěl k závěru, že námitka promlčení podaná žalobcem dne 27.11.2006 byla podána důvodně a po právu, neboť právo vybrat a vymáhat daňové nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob na základě výše uvedených platebních výměrů bylo od 1.1.2004 promlčeno a žalobce toto promlčení řádně namítl.

Pojem promlčení v případě promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky dle § 70 daňového řádu je nutno vykládat v soukromoprávním smyslu v souladu s výkladem tohoto pojmu, který mu přiřazuje obecná právní teorie. Promlčení obecně znamená, že právo, které nebylo ve stanovené lhůtě vykonáno, lze sice uplatňovat, avšak nemůže být věřiteli přiznáno, dovolá-li se dlužník té právní skutečnosti, že již došlo k promlčení. Promlčení tedy na rozdíl od prekluze neznamená zánik práva, ale vznik subjektivního oprávnění dlužníka, aby mohl zmařit uplatnění práva po uplynutí příslušné promlčecí doby vznesením námitky promlčení. Povinnost se stane promlčením nevymahatelnou. S uplynutím promlčecí lhůty tedy daňový nedoplatek nezaniká a lze jej i poté uhradit. S tím souvisí i závěr, že daňový dlužník nemůže námitku promlčení účinně vznést po uhrazení nedoplatku. V případě částečného uhrazení

nedoplatku před vznesením námitky promlčení byla tato platba inkasována správcem daně v souladu se zákonem a později vznesená námitka promlčení na tom nemůže nic změnit. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že vznesení námitky promlčení má účinky v zásadě vždy jen do budoucna a není důvodem pro vrácení úhrad nedoplatku uhrazených před uplatněním námitky promlčení. Vrácení plateb na úhradu daně je možné výhradně postupem dle § 64 odst. 4 daňového řádu za splnění podmínky, že se jedná o vratitelný přeplatek. Úhrady daňového nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1994 a 1995, pokud byly učiněné v souladu se zákonem do 27.11.2006, kdy uplatnil žalobce námitku promlčení, byly tedy provedeny na úhradu existujícího daňového dluhu a následně uplatněná námitka promlčení na důvodnost těchto plateb nemůže mít žádný vliv.

Dále soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že je možné ve vztahu k příslušnému správci daně uplatnit námitku promlčení určitého daňového nedoplatku kdykoliv prostým připsím, ze kterého budou patrné veškeré podstatné skutečnosti. Nemusí to tedy být nutně až reakce na činnost správce daně směřující k vymození daňového nedoplatku. V tomto směru tedy shledal soud žalobcův názor jako nesprávný. Možnost uplatnit námitku promlčení mimo jakékoliv řízení vedené správcem daně je podstatná i z pohledu aplikace § 59 daňového řádu, který upravuje způsob placení daní, a zejména odstavce 5 tohoto ustanovení, které určuje pořadí, v jakém se použijí úhrady daně na úhradu daňových povinností. Pokud daňový dlužník námitku promlčení neuplatní, může být jeho platba v souladu s tímto ustanovením použita na úhradu objektivně promlčeného daňového nedoplatku.

K námitce, že není na libovůli správce daně, kterým dnem zachází s přeplatkem na dani a nelze čekat na vznik nedoplatku, aby bylo možno přeplatek na něj převést, soud konstatuje, že z výše uvedeného a z obsahu spisu vyplývá, že nedoplatek evidovaný na dani z příjmů fyzických osob evidentně existoval již ke dni vzniku přeplatku na dani z nemovitostí tedy ke dni 11.6.2009 a existoval i v době vydání rozhodnutí o převedení přeplatku na dani z nemovitostí na nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob. Tato námitka je tedy rovněž zcela nedůvodná.

Soud podotýká, že s ohledem na výše uvedené a s ohledem na obsah správního spisu nepřistoupil v souladu s § 52 s.ř.s. k provedení dokazování úspornou sestavou plátců ADIS-FDA-10, které navrhoval žalobce ve své žalobě, pro nadbytečnost takového dokazování.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. května 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová